

at kommunerne ikke konkurrerede indbyrdes på en uheldig måde, samt at kommunerne under ét ikke disponerede i strid med samfundets interesser som helhed. I kraft af reformerne i 1970'erne er behovet for en forudgående kontrol med kommunalbestyrelser og amtsråds enkeltbeslutninger blevet stærkt mindsket i takt med, at enkeltbeslutninger på disse områder er blevet af mindre vægt i den samlede kommunale økonomi. Godkendelsesbeføjelserne i de nævnte lovbestemmelser er følgende i dag mindre egnede midler i et tidssvarende økonomisk tilsyn med kommunerne, der i højere grad må baseres på generelle rammer.

Under indtryk af denne udvikling har administrationen af godkendelsesbeføjelserne ændret karakter, idet tilsynsmyndighederne ikke, således som det oprindeligt var hensigten, i nær så høj grad vurderer de enkelte dispositioners hensigtsmæssighed for den pågældende kommune, men oftest indskrænker sig til at påse, at dispositionen er forenelig med lovgivningen og i overensstemmelse med indenrigsministeriets retningslinier samt tilsynsmyndighedernes egen praksis. Der er herved grund til at understrege, at indenrigsministeriet på flere områder har reguleret tilsynet ved at fastsætte forskrifter for tilsynsrådernes udøvelse af godkendelsesbeføjelserne. Dette gælder i særlig grad med hensyn til kommunernes optagelse af lån.

Til gengæld er det i langt højere grad kommunernes økonomiske dispositioner under ét og disses betydning for samfundsøkonomien, der er blevet et vigtigt problem i samspillet mellem staten og kommunerne på det økonomiske område. Som led heri har der blandt andet siden begyndelsen af 1970'erne været fastsat begrænsninger i kommunernes adgang til at optage lån, se nærmere bemærkningerne til nr. 18.

Forslaget indebærer således også i denne henseende en ajourføring af reglerne i forhold til udviklingen i praksis.

3. Gennemførelsen af de under 1. nævnte forslag vil ikke medføre udgiftsmæssige eller administrative konsekvenser for staten.

Derimod vil forslagene som ovenfor omtalt medføre visse økonomiske konsekvenser for kommunerne. Størrelsen af disse er det imidlertid meget vanskeligt at skønne over, dels fordi det faste vederlag til kommunalbestyrelsens medlemmer først vil blive fastsat af indenrigsministeren efter forudgående forhandlinger med de kommunale organisationer, dels fordi indførelsen af et såkaldt mellemformsstyre vil bero på de enkelte kommuner, der efter lovforslaget er berettiget hertil. Indførelsen af et mellemformsstyre med deraf

følgende særlige vederlags-, efterløns- og pensionsordninger for udvalgsformændene vil således forudsætte, at de pågældende kommunalbestyrelser vedtager en styrelsesvedtægtsændring herom, og styrelsesvedtægtsændringerne skal derefter stadfæstes af indenrigsministeren.

Det er de her nævnte forslag om fast vederlag til kommunalbestyrelsesmedlemmerne og mulighed for indførelse af et mellemformsstyre, der særligt vil medføre øgede udgifter for kommunerne. Dog må det bemærkes, at det faste vederlag foreslås gjort alternativt med den eksisterende adgang til at få dækket tabt arbejdsfortjeneste, og at et mellemformsstyre vil forudsætte, at antallet af stående udvalgte ikke er for stort. Der vil således samtidig blive tale om besparelser.

Der er imidlertid også andre af de foreslåede bestemmelser, der vil medføre økonomiske konsekvenser for kommunerne, f. eks. efterløn til udvalgsformænd og vederlag til kommunalbestyrelsens næstformand (viceborgmesteren). Også her vil de nærmere konsekvenser bero på et samspil mellem kommunerne og indenrigsministeren.

På det foreliggende grundlag er det således ikke muligt at udtale sig om de af forslaget følgende udgifter for kommunerne.

En gennemførelse af lovforslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for kommunerne. Der er tale om visse, organisatoriske konsekvenser i sammenhæng med en eventuel indførelse af mellemformsstyre, der vil indebære, at udvalgsformændene får en mere central placering i styrelsessystemet.

Gennemførelsen af de under 2. nævnte forslag, dvs. ophævelsen af godkendelsesbeføjelsen i styrelseslovens §§ 16, stk. 2 (stk. 3 i forslaget), 55, 57 og 59 samt de tilsvarende ændringer i Københavns kommunes styrelseslov medfører, at et antal enkelt-sager, som hidtil er blevet forelagt tilsynsmyndighederne, bortfalder. De fleste af disse godkendelses-sager er rent rutineprægede og giver ikke anledning til nogen dyberegående sagsbehandling.

Ophævelsen af godkendelsesbeføjelserne betyder, at statsamterne, der virker som sekretariater for tilsynsrådene, og indenrigsministeriet, der virker som tilsynsmyndighed for amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner, fritages for nogle lidet ressourcerkrævende rutineekspeditioner. Det må dog forventes, at kommunerne fortsat i vid udstrækning vil indhente uformelle, vejledende udtalelser fra tilsynsmyndighederne om påtænkte dispositioners forhold til de generelle regler. Tilsynsrådene vil også fremover blive inddraget i behandling af sager, der kræver